

[Ole Bjørn Kraft.]

samme Retning. Ingen kan være i Tvivl om, at de Forventninger, man paa en lang Række af Omraader har næret til det internationale Samarbejdes Mulighed for at naa frem til Afrustning og derigennem sikre Folkenes Frihed og Fred, paa afgørende Vis er brudt sammen.

Det er tilstrækkeligt at henvise til den Hvidbog, som den engelske Regering for ganske nylig har forelagt det engelske Underhus, og i hvilken den engelske Regering tager positiv Stilling til dette Spørgsmaal med hele den Folkeforbundsautoritet, som Englands unge Udenrigsminister har, og som Danmark ved mange Lejligheder har ydet Anerkendelse. Det kan ikke nægtes, at Englands Udenrigsminister under alle de sidste Maanedes Forhandlinger har været ledende inden for Folkeforbundspolitikken, og at det er England, som mere end nogen anden Stat angiver Retningen inden for Folkeforbundspolitikken. Hvad siger da denne engelske Hvidbog? Den siger klart og utvetydigt, at England er blevet skuffet i sit Haab om, at det ved at holde sine Rustninger tilbage kunde naa at give et Eksempel for den øvrige Verden, der vil blive fulgt. Denne Hvidbog erkender, at Freden og Landenes Frihed ikke længere kan sikres ad denne Vej, men at det kun kan ske gennem en international Solidaritet, der er tilstrækkelig stærk og tilstrækkelig stærkt rustet til at holde de eventuelle Fredsbrydere tilbage fra deres Handlinger. Ud fra denne Erkendelse fremsætter saa den engelske Regering sit store Forslag om en Oprustning i Luften for Hærens og Flaadens Vedkommende.

Med denne Udtalelse fra autoritativ, ledende Hold er det tilkendegivet, at international Politik har skiftet Signaler, at Folkeforbundspolitikken har skiftet Signaler, og at man derfor ikke længere ad den hidtidige Vej tør haabe at naa frem til det Resultat, vi alle her i Salen er enige om, vi helst skulde naa: Fred. Man drager da ogsaa Konsekvenserne deraf i Landene omkring os. Først og fremmest er det sket i Sverige, hvor det svenske Socialdemokrati uden Tøven, uden Tilbageholdenhed og med en Aabenhed, der utvivlsomt vil være medvirkende til at bane Vej for en ny Udvikling i Sverige, har erklæret sig for en positiv Forsvarspolitik. Der er i Sverige som i andre Lande Diskussion om, hvor store Beløb der skal anvendes, men man diskuterer ikke længere i den svenske Rigsdag mellem svenske Socialdemokrater og de

øvrige Partier selve Spørgsmaalet om Forsvaret.

Der foreligger herom interessante, karakteristiske Udtalelser i den svenske Forsvarskommissions Betænkning. De to socialdemokratiske Medlemmer fremsatte en Udtalelse om dette Spørgsmaal, hvorvidt der kunde være Diskussion om, at man skulde forsvare sig eller ikke. De siger herom, at de ikke finder det nyttigt at optage det gamle Diskussionsspørgsmaal: Kan Sverige forsvare sig? til fornyet Prøvelse. Det eneste Svar, som det efter deres Opfattelse er nødvendigt at give paa et saadant Spørgsmaal, er, at Sverige vil komme til at forsvare sig, om det bliver angrebet, og at det derfor ikke bør savne Midler til sit Forsvar, hvis der er Risiko for, at det kan angribes. Gennem denne Udtalelse af de socialdemokratiske Medlemmer af den svenske Forsvarskommission er det positivt og klart sagt, at det nytter ikke at diskutere Spørgsmaalet om, hvorvidt man skal forsvare sig eller ikke, man bliver nødt til at forsvare sig; de har forladt den gamle Doktrin: Det kan ikke nytte; under Nødvendighedens haarde Lov erkender de, at det er en Nødvendighed, hvad enten det kan nytte eller ikke nytte, at et Land forsvarer sig.

Ud fra den samme Tankegang har den svenske Statsminister saa sent som i Gaar ved Fremsættelsen af sit store Forslag om en Nyordning af det svenske Forsvarsvæsen udtalt sig. Han siger: Nu gælder det ikke Principper, Begivenhederne har ført til, at Afrustningen og Nedrustningen træder i Baggrunden, og Overvejelserne gælder, hvor stor Landets Bæreevne er finansielt, naar de indre Opgaver ikke skal forsømmes. Gennem denne Udtalelse af den svenske Statsminister har det svenske Socialdemokrati positivt taget Stilling for et Forsvar, de diskuterer ikke længere, om de skal have det eller ikke, det eneste Spørgsmaal, de diskuterer, er: Hvor stor er Landets finansielle Bæreevne, naar ogsaa andre og væsentlige Opgaver skal løses?

Vi havde haabet, at der i Dag fra den danske socialdemokratiske Regering havde foreligget en Erklæring af lignende Fasthed og af lignende Klarhed. Jeg tror, at Regeringen havde tjent det Heles Vel, hvis den havde taget Beslutning om at fremsætte en saadan klar Udtalelse. Det blev desværre ikke Tilfældet. Vi har ikke Magt til at tvinge Regeringen til at handle, før den selv vil, men vi vil sige til den danske Regering saa indtrængende, som